

SCHERZANDO

REVISTA CATALANA MUSICAL

ANY VIII.

GIRONA, X D'ABRIL DE M.CM.XVII.

NVM. LXXIV

Psicología del wagnerista

IV I DARRER

NTRE les grans figures de l'Espanya musical que s'han preocupat de la necessitat d'acabar amb el servil tribut a que ens referíem en l'article anterior, això és, l'indiferència amb que el nostre públic tolera que encara es cantin les òperes—fins les espanyoles—en idioma estrany, s'hi destaca vigorós el nom d'un preuat mestre, gloria del nostre art, En Tomàs Bretón. Ses campanyes des de la càtedra de l'Ateneu madrileny i des de la premsa endreçades a combatre aquesta gran anomalia, són dignes d'especial recordança. Aquest compositor, a qui la generació present no sab reverenciar com es mereix, ve treballant des de l'any 1887 amb l'exemple de les seves importants obres, escrites segons els canons del drama líric modern.

Avergonyeix, en bona fe, recordar que, obres capdals seves de l'importància de *Los Amantes de Teruel*, *Garin*, *Raquel* i altres concebudes en espanyol, hagin degut passar per l'incalificable humillació d'esser traduïdes a l'italià per a rebre el *placet* dels nostres grans teatres i del nostre públic *patriota*.

I això és encara menys excusable si tenim en compte que la gran majoria dels artistes que treballen en els nostres teatres, són precisament *espanyols*.

Biblioteca Pública
de GIRONA
SECRETARIAT D'ADMINISTRACIÓ
TEATROES

¿Per ventura el públic de les altres nacions no exigeix respecte pel seu teatre nacional, obligant als artistes a cantar les òperes en llur idioma respectiu per a que sien intel·ligibles?

Es que aquests altres públics, mercès a una major cultura artística, tenen un concepte del drama líric que manca a casa nostra, aferrats com estem al decadentisme italià, i empenyats en escoltar la música d'una òpera com si fos un poema simfònic purament instrumental, o un pretext per a desgranar *gargarismes*.

«El públic espanyol està educat per l'art italià, i encara que l'espanyolisme ha fet alguns progressos, encara hi ha infinitat de persones cultes que, amb la major bona fe, no poden comprendre que es canti en serio amb altre llenguatge que'l del Dant. Es inútil dir-los que la literatura espanyola no cedeix a cap altra i aventatja a moltes; que a França es canta en francès, a Anglaterra en anglès, a Rússia en rus, etz.; que senten *tot el repertori* traduït... tot això no té cap valor al davant de la seva educació, tradició i preocupació. Però això passarà quan el públic espanyol tinga consciència de la seva valua nacional, i pugui oposar músics propis a estranys. El dia que Europa accepti que Espanya compti amb algunes òperes dignes d'alternar amb el general repertori i el públic espanyol senti afalagat el seu orgull, el públic serà el primer en reparar aquesta injustícia. Hi ha òperes espanyoles que estan publicades en espanyol, italià i alemany; s'han cantat en alemany i en italià; encara no s'han cantat en espanyol (!)».

Aquestes són paraules escrites a l'autor d'aquestes impresions al final del segle passat per un eminent artista espanyol, En Tomàs Bretón, amb motiu d'una campanya empresa aleshores i que, per lo que veiem, ha estat absolutament estèril: tal és el grau d'indiferència que de la propia personalitat i patriotisme continua sentint l'intel·ligent públic nostre.

Avui es veu realitzat el postulat del savi mestre castellà: Espanya compta ja amb algunes òperes dignes d'alternar amb el general repertori, i de aquesta afirmació en responen plenament les produccions operístiques del mateix mestre Bretón, d'En Pedrell, d'En Morera, d'En Pahissa, d'En Serrano, etz. Però la consciència de l'art nacional des del punt de vista que

informa aquestes ratlles, segueix endormida. Ni la suprema necessitat imposada per a fer intel·ligibles els grans drames lírics wagnerians, ha pogut moure la nostra apatia. La *Wagneriana* ha fracassat; és sensible confessar-ho.

Les conseqüències es toquen, doncs. El bon wagnerista *no acaba d'entendre* el seu gènere predilecte. Assisteix a les representacions, més per sugestió que per convicció. La grandesa de la *melodia infinita* l'entreveu tan solament, enboirada. S'exalta al davant d'esclats radiants com l'*Encantament del foc*, la *Cavalcada de les furies*, la *Mort d'Isolda*, l'*Enterrament de Sigfrid*, etc., però acaba per esllanguir-se la seva atenció tan bon punt la *melodia infinita* s'endinza en la psicologia dels hèroes i de les seves gestes.

Això en quant al wagnerista de bona fe, dotat de certa cultura i capaç d'assimilar-se en altre cas el sistema wagnerià; que en quant a la *turba multa* de wagnerians snobistes, majoria absoluta dintre del nostre públic filarmònic—cal confessar-ho—causen vera pena. Wagner, en realitat i dit a cau d'orella, resulta per a ells un torturador d'esperits, un tirà que s'ha apoderat traïdorament de l'escenari, monopolitzant-lo sense deixar un reconet aont els canaris de l'antiga escola puguen refilar gargarismes i *dos* de pit.

SALVADOR RAURICH

De la música popular

ON molts, i sobre tot, molta part de joves compositors, que en la música o cançó popular, no hi saben veure la transcendència que enclou.

Per aquests, això de *popular* és, com si diguessim, un caprici, una mena de *guillardura*, i no saben veure que és l'essència de l'Art musical, el *llevat*, que podríem dir-ne del pa artístic del poble. Amb aqueix llevat, el músic popular, pot produir molt i molt, i sempre amb aquella frescor que tota obra necessita per a que el públic s'hi delecti.

Fóra molt convenient que els mestres, des del primer moment, hi tin-

guessin gran cura en que el deixeble, en lloc d'acostumar-se, moltes vegades, a les estridències, s'impregnés bé del cant popular. Aixís com als infants, hi ha el deure d'encaminar-los pel bon camí, apartar-los d'ambients viciosos, a l'objecte de que es facin homes sensats i de bon criteri, també ha d'haver-hi aquest propòsit amb els compositors; que facin aquests les gimnàstiques que vulguin, però sempre a base de la font cristallina de la música o d'estil popular, que és l'aigua lírica per a regar tots els camps, per a que la cullita surti abundant i amb ufania.

Si no se'ls porta per aquest camí els passarà, que, després de molt temps, es veuràn amb la necessitat de retrocedir, costant-los-hi molt treball guanyar lo perdut. Faràn com la major part de polítics, que comencen la *carrera* amb molts radicalismes i actuant de *revolucionaris*, mes la pràctica els va ensenyant, i de mica en mica, minven les seves estridències, fins a convertir-se en fermes conservadors per a poguer fer *obra positiva*.

Podrà esser obra de conservador, el fer música popular, però és obra positiva per a poguer expressar-se amb claretat, i com que serà el seu llenguatge, tots els seus l'hauràn entès, mentre que si escriu en diferent idioma, per esser aquest d'un altre país, serà difícil que l'entenguin.

Això ho han recomanat sempre tots els grans genis, de que cada hu, té la missió d'estudiar i treballar sobre la música, dintre del sentiment del seu poble. Aixís l'artista es revela sincer i amb claretat, car amb el sentiment de cada poble, es poden expressar perfectament tots els matisos per tràgics o grotescs que ells siguin.

CASSIÀ CASSADEMONT

Temporada de primavera al Liceu

Vegi's els noms dels artistes i obres que es posaràn en escena en la temporada que començà el dia 7 d'abril:

Director artístic, Lluís París; mestres, Padovani i Sabater; mestre de chors, Domenico Acerbi.

Sopranos: Mercè Farry; Ofèlia Nieto, Ernestina Poli-Randaccio, Rosina Storchio, Vallin Pardo, Ninón.

Mezzo sopranos: Blanca Bianchi i Elena Lucci; altra mezzo soprano, Enriqueta Casas.

Tenors: Beniamino Gigli, Josep Palet i Tito Schipa; altre tenor, Vicens Gallofré.

Barítons: Armand Grabbé i Josep Segura Tallièn; altre baríton, Josep Fernández.

Baixos: Josep Muñoz, Nicoletti i Lluís Kormann; altre baix, Conrat Giralt.

Comprimaris: Rosa Balart, Josepa Bugatto, Carles Dotti, Ramón Escuté, Enriqueta Ginovel, Gabriel Granollers, Tomàs Pons, Josep Ricard i Esperança Roberti.

Vuitanta professors d'orquestra, vuitanta choristes d'ambdós sexes i trenta professors de banda.

Primera ballarina: Maria Zani; mestra de ball, Pauleta Pamies, i trentassís ballarines de fila.

Repertori: *Mefistófele*, Boito; *Lucrezia Borgia*, Donizzetti; *Manón*, Massenet; *Roberto il Diavolo*, Meyerbeer; *Giaconda*, Ponchielli; *Amleto*, Thomas; *Traviata*, Verdi.

De la Festa de la Música Catalana

IGNE cimbori a les festes del vinticinquè aniversari de la creació de l'Orfeó Català fou la festa que es celebrà el dia 14 de març en el Palau de la Música Catalana, festa consagrada a la música popular.

Si formosa festa ha estat aquesta en sí, més si cab ho ha estat pel sentidíssim parlament del mestre Nicolau, visió vibrant i complerta del renaixement de Catalunya, historial de l'Orfeó en tota la seva vida i missió acomplida i a esdevenir.

En belles paraules, amb exuberancia de colorit glosà la cançó popular, afecte de l'ànima, que ha servat el caliu de la Patria nostra, la cançó popular, expansió, flor del sentiment; el sentiment maternal—diu—fa a la

mare bressar son fill, la mare bressa i canta; el sentiment patriòtic fa soldat a l'home, l'home va a la guerra i canta. Es l'expansió que n'afirma l'espiritualitat. Els sentiments baixos no tenen cançó propia; llurs cants són parodies fetes amb desferres d'altres cançons. Sols canten propiament els sentiments nobles, els sentiments empeltats en la gran vibració universal: l'amor. El sentiment de por egoïsta, no canta; la por de perdre un ser estimat, canta. El sentiment d'odi inspirat per un enemic personal, no canta; l'odi a l'enemic de la patria, canta.»

«Aquesta expansió, la cançó, té la virtut del símbol: desperta el sentiment que l'ha engendrada: a la mare mig adormida, la cançó li mou el peu i torna a bressar son infant; al soldat defallit, un cant de la terra l'aixeca i torna a defensar la patria. Però la cançó, feta de la substància més íntima de l'ànima nostra: poesia i música, penetra més endins; és un símbol vivent que excita i orienta, té modalitats que imposa, com imposa ses formes característiques d'expressió. El símbol no conté força; desperta la que previament ha d'existir en nosaltres. La cançó és força; força canalitzada. Força espontània, inevitable, perquè dimana d'una llei natural. El sentiment s'ha d'expandir; com ha de florir la planta...»

«...Es una llei fatal; els homes que no poden o no volen crear-se els cants, adopten els dels altres. Així la cançó imposa ses modalitats i característiques. En totes èpoques i edats; en tots els moviments de l'humanitat, evolutius o simplement expansius, exteriors o íntims trobem la cançó, religiosa o profana, secular o novella, expandint, intensificant i orientant el sentiment. La cançó, tota melodia i esperit, aixecava l'humanitat del paganisme i l'enlairava vers al cristianisme; la cançó, més humanitzada per la limitació rítmica, favoria l'instauració de la Reforma; la cançó, tota ritme i carn, excitava en la revolució francesa l'acció cruenta que ha portat els drets de l'home...»

A treure de l'oblit en que geia la cançó popular, vingué, doncs, l'Orfeó Català, i explicà el mestre tota l'infància, juvenesa i plenitud de la seva vida artística; i ara tota la seva glòria arreu del món, involucrat en una Senyera i un nom: En Millet; qui és l'ungit de l'ànima catalana en l'expressió més íntima del sentiment: el cant.

Pondera l'admiració i estima que arreu se sent per l'Orfeó i En Millet i coronà el seu bell parlament amb la seva ofrena, ofrena d'artista i d'enamorat, quan diu: «...I jo, no havent-me sentit els dits prou destres per a teixir-li amb aquestes flors una garlanda escaient; ni les mans prou trassudes per a fer-li'n una bella toia; obro els brassos tan com puc, n'aplego una garba ben frondosa, i amorosament en faig ofrena a l'Orfeó Català i a En Lluís Millet, fills predilectes de la mare de tots nosaltres, de la mare que en son amor estem units, la

*Dolça Catalunya,
patria del meu cor.»*

Correspondencia

BARCELONA. Sala Mozart.—Novament ha tornat presentar-se davant de nostre públic el notable violoncel·lista En Gaspart Cassadó, qui ha donat dos interessants concerts que li han valgut altres tants èxits. En Cassadó no és solament un executant de gran força, sí que també és d'aquells artistes que transporten a les quatre cordes del violoncel un devasall de sentiment que commou als oients i els posa en situació espectant que es tradueix desbordant en entusiasme. Heu's-aquí les obres executades, per cert admirablement acompanyades al piano per En Guillerme Garganta:

Sonata (en La), Straus; «Gavota», Mozart; «Tambourin», Rameau; «Ein Albumblatt», Wagner; «Scherzo appassionato», Cassadó (G.); «Aria», Bach; «Serenata espanyola», Cassadó (G.); «Preludi», Chopin; «Nocturn» (en Mi bemol), id.; «La Source», Davidoff; Sonata (en Do), Saint-Saens; «Preludi», Bach; «Corrente», id.; «Variacions simfòniques», Boellmann; «Nocturn simfònic», Obradors; «Le Rouet», Hollmann; «Madrigal», Granados; «Le Cygne», Saint-Saens; «Allegro appassionato», id.

✻ *Foment del Treball Nacional.*—Per demés interessant ha resultat el concert donat pel pianista En Normand Solé Balbina, notable alumne del mestre Goberna. La nombrosa concurrència, aplaudí fortament la meritoria tasca del nou concertista, fent gala aquest d'una escola perfecta que li permeté interessar als intel·ligents que eren molts, que l'escoltaven. El recital, fou un èxit del qual pot estar-ne satisfet no solament En Solé sí que també son mestre En Goberna. Heu's-aquí el programa: Primera part: «Konzertstück» òp. 79: a) Larghetto; b) Più mosso a piacere;

c) Allegro passionato; d) Adagio-temps di Marcia; e) Più mosso; f) Assai Presto, Weber. Segona part: «Estudi en Do major», òp. 10; «Nocturne nom. 6», òp. 15; «Polonaise nom. 1», òp. 20; «Polonaise nom. 3», òp. 40, Chopin. Tercera part: «Consolation nom. 1», «Consolation nom. 2», «Consolation nom. 3», «Rhapsodie nom. 3», Liszt.

❖ *Teatre Eldorado.*—Un nou èxit pel notable Trio Barcelona ha resultat esser el concert popular matinal que acaba de donar aquesta entitat de fama justament conquerida. Els concertistes que integren el Trio senyors Vives, Perelló i Marés, han conseguit sos propòsits que no són altres que fer Art verdader, tasca que mereix l'elogi de tot aimant de la bona música. En son últim concert estigueren senzillament admirables, i els forts aplaudiments de la gentada en fou testimoni. El programa executat fou el següent: Primera part: Trio en Do menor, òp. 101, Brahms. Segona part: «Trio elegíac», òp. 9 (a la memoria d'un gran artista), Rachmaninoff. Tercera part: «Andante con molto» del Trio en fa sostingut menor, Cèsar Frank; «Allegro appassionato», Granados.

❖ *Sala Mozart.*—Organitzats per la senyoreta Onia Farga, s'han donat tres concerts quin interès ha sigut molt relatiu. Na Onia Farga és certament més celebrada com a pianista que com a violinista, doncs si bé en el piano logra fer-se aplaudir per observar-s'hi en ella una bona executant, en el violí no convenç pas, ja que a la falta de claretat en l'execució s'hi nota desigualtat en l'afinació d'una manera remarcable.

LA BISBAL. El benemèrit Orfeó Emporium, ha donat el quart concert amb motiu de celebrar aquesta artística i popular entitat el cap-d'any de la seva fundació amb l'interessant programa que transcrivim: Primera part: «Cant de la Senyera (6 veus mixtes), J. Sancho Marraco; «Negra sombra» (4 veus d'homes), J. Montes; «Caligaverunt» (4 veus mixtes), F. Ll. de Vittoria; «La Gata i En Belitre» (4 veus mixtes), F. Pujol. Segona part: «La noia d'Empordà» (5 veus mixtes), F. Vives; «Cançó de Nadal» (5 veus mixtes), Ll. Romeu; «Kyrie i Gloria» (dos chors), J. Valdés; «Els tres Tambors» (5 veus mixtes), J. B. Lambert.

Els avenços de l'Orfeó Emporium s'han demostrat notablement amb l'execució acurada de totes les obres. Als molts èxits rebuts, pot ajuntar-hi l'últim molt merescut.

BESALÚ. L'Orfeó d'aquesta vila, ha donat un concert en son hostatge, essent com sempre molt aplaudit. El programa que executà fou el següent: Primera part: «Amor i anyorança» (simfonia per a piano), Mateu; «Negra sombra», Montes; «Sota de l'Olm», Morera; «La Mort del Rossinyol» (piano), Granados; «Rosa de bardica» (cançó), Schubert; «A sol batent» (sardana), Morera. Segona part: Sonata: «Clair de lune», «Adagio sostenuto», «Allegretto», Beethoven; «Hereu Riera», Mo-

rera; «Sant Dilluns», Otto; «Sonata Pathetique»: «Adagio cantabile», Beethoven; «Plany» (popular), Morera; «L'Empordà» (sardana), Morera.

BANYOLES. A la societat anomenada «El Nunci», donà un concert l'orquestra «La Selvatana» de Cassà de la Selva, executant les Rapsodies XII i XIV de Liszt i el cèlebre valç de violí d'En Sarasate per En Cla que arrencà del públic una ovació. L'interpretació de les Rapsodies, fou per demés perfecte tinguent en compte la falta d'instrumentació en que compten aquestes orquestres compostes solament d'onze professors. De totes maneres la tasca empresa per l'orquestra susdita, es fa digna del mellor elogi.

Noticiari

En un poble com el nostre en que tots ens coneixem tant, l'interwui que la revista «Teatralia», de Sabadell, publica en son nombre de febrer, del mestre Joàn Llongueras, és senzillament deliciós.

Necessitava «Teatralia» una orientació sobre l'intellectualitat, tant musical com literaria, de Catalunya, i poc es pensava que de resultes de l'interwui en sortissin tan poc orientats els seus llegidors.

«Teatralia», per no saber rès, apenes si sab que un dels perjudicis més grossos de la cultura catalana, és aquest esperit de capelleta que els anima; que les aduacions de les mitjanies, en lloc de fer ressurtir el veritable valer de les mentalitats, prevenen en contra d'elles a un públic sobrerament escarmentat i recelós; i que, malgrat tots els auto-elogis que pugui donar-se, mai una nulitat deixarà de esser-ho.

No volem pas contradir les afirmacions del senyor Llongueras: allà ell amb el seu criteri: mes, sí hem de dir, que volent enaltir la literatura catalana, li fa ben poc favor al donar els primers llocs a un senyor Riba i a n'En Bofill i Matas, oblidant tot l'esplet de mallorquins com hi ha, d'entre els qui apenes si reconeix a l'Alcover: i que en els centres musicals ningú ignora que tant el jove compositor senyor Nogués com En Vila, no són deixebles del mestre Nicolau, com diu l'interwuiat, sinó que ho són del genial Enric Morera, i que a molta honra se'n tenen.

Documenti millor, una altra vegada, senyor Llongueras, si vol sentar càtedra, que de no fer-ho, ens pensàriem que no és pas la bona fe lo que li dicta les paraules, sinó molt al contrari.

✻ La distingida professora de piano senyoreta Dolors Jordà organitza anualment un concert en el qual hi prenen part els alumnes d'ambdós sexes que cursen la música sots la seva direcció. Aquest any ha tingut lloc el sisé concert i bé pot estar satisfeta per l'èxit conquerit, doncs els alumnes de totes les edats posaren de

manifest les lliçons aprofitoses que reben de sa professora ja siga els que es dediquen al piano, com també els que conreuen el cant. El programa era nodrit i variat tinguent-se que repetir moltes de les peces per la seva delicada interpretació. Citar totes les obres executades i els alumnes que hi prengueren part, seria tasca llarga i resumint sols direm que fou una vetllada pràctica i profitosa que posa a un bon lloc a la professora senyoreta Jordà. Festes aixís, convindria es repetissin amb freqüència, per lo que en poden pendre nota els altres professors de piano, algun dels quals resta adormit sense que es pugui apreciar els avenços de sos alumnes, que dubtem avencin.

✦ L'orquestra «La Selvatana» ha sigut escriturada pels mesos d'abril i maig a les següents poblacions: Montfullà, La Sella, Bordils, Sant Feliu de Pallarols, Castellfullit, Serinyà i Cabanes.

✦ La capella de música de l'Iglesia Catedral que dirigeix el mestre Rué, ens ha donat novament en la passada Setmana Santa, una audició dels oratoris «Tu est Petrus» i la «Resurrecció de Llätzer» dels PP. Harman i Perosi. L'interpretació sigué justament elogiada salvant petits defectes en les veus, doncs s'observà certa inseguretat en els barítors que podia evitar-se amb major número d'assaigs. El tenor mossèn Sala, digué la part protagonista amb molta correcció. La part conjuntal, molt acceptable i ben portada pel mestre Rué.

✦ El mestre En J. Cumellas Ribó, treballa actualment en una composició coral que en farà ofrena properament al notable Orfeó Catalunya que dirigeix mossèn Gabriel García. No cal dubtar que la nova producció, enriquirà el repertori de l'entitat cassanenca, a quin lloc envejable ha sapigut posar son entusiasta i intel·ligent mestre-director mossèn García.

✦ Ha visitat nostra redacció la compositora Na Narcisa Freixas, fent-nos ofrena del recull «Cançons Amoroses» que tant d'èxit han tingut a Madrid amb motiu del curset de perfeccionament del cant escolar.

✦ En nostres nombres passats donàrem la nova de que el mestre Morera havia escrit un concert de violoncel i orquestra. Avui degudament informats, podem dir que l'hermosíssima partitura, molt prompte rebrà la sanció del públic barceloní, augurant per endavant un èxit indiscutible. Coneixem l'obra i hem apreciat el seu valor per les bel·leses que conté que són incalculables. L'estrena serà el tercer diumenge del proper més de maig per l'Orquestra Simfònica del mestre Lamote i de la part solista se n'ha encarregat el gran violoncelista català En Gaspar Casadó, del qui esperem en serà un intèrpret fidelíssim i un creador perfecte. El concert, és de grans dificultats d'execució, majorment el primer i últim temps, i les excelents condicions que posseeix En Casadó li permeteràn posar-les de manifest en la propera audició. El nostre Art, doncs, està d'enhonorabona.

✱ CIRCULARS REBUDES: — De l'orquestra-cobla «La Principal» de La Bisbal, anunciant l'ingrés a l'entitat dels professors germans Martí i d'En Pere Garriga.

—De l'orquestra-cobla «La Selvatana» de Cassà de la Selva, que igual que'ls anteriors anys, dóna compte dels professors que la componen, afermats per la continuïtat i l'unió.

—De la cobla-orquestra «Unió Arbucienca» formada per elements de les disoltes orquestres «La Principal» i «La Moderna» i dirigida pel mestre Enric Guasch.

—Del compositor Antoni Segura anunciant tres sardanes per a la propera temporada i són aquestes «Cant d'aucells», «Fadrinalla» (conjunt) i «Liorta» (tenors).

—Del mestre compositor En J. Blanch que anuncia el nou programa i el componen quatre sardanes que les intitula: «Flor de Sang», «A plena llum», «Cants de goig» i «Calaverada».

Bibliografia

EDICIÓ IBERIA MUSICAL. — «Tes Jolis yeux» valse-lente, per E. Bösser; «Miss Cock-Tail» fox-trot, per F. J. Obradors, i «Poupee» tango argentí, acaba de publicar la casa Iberia. Totes aquestes composicions es distingeixen per la seva elegància i estan destinades a tenir lloc preferent als salons aristocràtics on s'hi cultiva el gènere ballable.

—Aplegades en un volum, ha editat la mateixa casa, set transcripcions per a violí i piano de melodies populars. Mereix fer menció la titulada «Y está la luna parada» bellament armonitzada pel mestre En J. Cumellas Ribó. Totes aquestes melodies van dedicades als petits alumnes i per això no passen de la primera posició. És una publicació oportuna que ha vingut a omplir un buit.

—«Non-Non», títol que encapçala una nova publicació integrada per quinze cançons de breçol populars de distintes nacions per a piano i cant, i armonitzades pel P. Nicolau de Tolosa. Heu's aquí el nom de cada cançó: Invocació a la són. La bona nit de la mare. La fosca i el són. Breçant. El nen inquiet. ¡Joia, ninoia! Dorm, menut. El sarafàn vermell. El fillet malalt. La cançó que jo et diria. L'esperança de demà. La non-non del Jesuset. El nen blanc. No t'alarmis de res. Somni del bon infant.

El P. Nicolau de Tolosa, ha fet un treball interessant presentant formes armòniques de l'escola moderna. Aquest recull, cridarà fortament l'atenció de totes les persones que es dediquen a col·leccionar tot lo popular, ademés d'esser de gran utilitat per als cantaires. Va publicada en lletra catalana i castellana. — S.

IBERIA MUSICAL PLANTADA, ALEGRET I ROS

Canuda, 45. — Barcelona

Gran Casa Editorial - Grans dipòsits de música en tots els genres

EDICIÓ IBÉRICA

Obres de text, chorals - Especialitat en música religiosa i orgànica

Dipòsit únic a la província de Girona : Casa Sobrequés. Ciutadans, 11.

Grans Tallers de Gravat i Estampació de Música

DE **A. BOILEAU I BERNASCONI**

Provença, 285.—BARCELONA

La casa més important d'Espanya - Única que competeix amb ventatge amb les mellors de l'estranger.

ANGELUS-HALL RAMBLA DE CATALUNYA, número 7
BARCELONA

FÀBRICA I MAGATZEM DE PIANOS

MÚSICA IMPRESA I MECÀNICA

Pianos BECHSTEIN :: Pianos STEINWEG :: Pianos GUARRO GERMANS ::
Pianos OLIVER :: Pianos ANGELUS ORQUESTRA amb registres d'orga :: Pia-
nos IDEAL RÖNISCH auto-elèc. i pedals, 88 notes :: Autopianos RÖNISCH KAS-
TONOME :: AUTOPIANO de Nuew-York :: WELTE-MIGNON STEINWAY ar-
tístic reproductor :: Orquestrin WELTE :: Pianos elèctrics :: Armoniums KAS-
RIEL :: Grans orgues WALCKER.

ROTLLOS DE MÚSICA per a tota classe d'aparells pianistes, pianos
i orgues automàtics i elèctrics.

VENDES AL COMPTAT I A PLAÇOS CONVENCIONALS
LLOGUERS, CAMBIS I REPARACIONS

OLIVER, GUARRO I C.^A S.^{tat} EN C.^{ta}

Direcció telegràfica: GUARRO PIANOS :: Telèfon 1477 :: Fàbrica: Aurora, 12

IMPREMTA

DALMAU CARLES, PLA I COMP.

GIRONA